КО ЈЕ КО

Драган Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Домети* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твитер приче* (2014) и *Twitter приче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Момчило Бакрач (1962, Врбас), пише поезију, прозу, есеје, ликовну и књижевну критику. Објавио је следеће књиге: поезија – *Самоогледало* (2006), *Жамор у катакомби* (2006), *Надница за бекетовање* (2007), *Бивша целина* (2008), *Састисци ума* (2011), *Грешне илуминације* (2014), *Бар-око* (2016), *Светло путешествo* (2017) и *Текући фрасови и стајаћа бистрина* (2018); проза – *Дописивање немуштог* (2017) и *Свици и макулатура* (2018). Поезија му је превођена на десетак језика, уврштена у неколико домаћих и страних антологија. Члан је УКС и ДКВ. Живи у Врбасу у својству слободног уметника.

Лана Башташић (1986, Загреб), објавила је збирке прича *Трајни пиграменти* (2010) и *Ватромети* (2011), збирку поезије *Наивни трипутих о Босни и умирању* (2013), књигу за децу *Настја црта сунце и друге приче* (2015) и роман *Ухвати зеца* (2018). Добитница је награде за најбољу кратку причу на фестивалима *Улазница* (Зрењанин, 2010) и *Сусрети Зије Диздаревића* (Фојница, 2010. и 2011), прве награде за необјављену песничку књигу (*Дани поезије*, Зајечар, 2013), и награде Камерног театра за драму (Сарајево, 2013). Њен роман првенац *Ухвати зеца* био је у најужем избору за 65. *НИН*-ову награду за најбољи роман из 2018. године. Стална је сарадница књижевног часописа *Hourglass*. Године 2016. основала је школу књижевности, Escola Bloom, са Боржом Багуњом.

Џејмс Болдвин (*James Baldwin*; 1924, Харлем, САД – 1987, Сен Пол де Ванс, Француска) амерички књижевник и друштвени активиста. Најпознатији је по својим збиркама есеја *Белешке домородачког сина* (1955), *Нико ми не зна име* (1961) и *Следећи пут – ватра* (1963), као и по романима *Иди и реци то на гори* (1953) *Џованијева соба* (1956) и *Друга земља* (1962). Сматра се великом иконом покрета за грађанска права Афроамериканаца и америчког ЛГБТ покрета. Учествовао је 1963. године у Маршу на Вашингтон са Мартином Лутером Кингом. Године 1962. добио је Награду „Џорџ Полк“ за репортажу у *Њујорк тајмсу*. Сахрањен је у Хартсдејлу.

Пол Боулс (*Paul Frederic Bowles*; 1910, Њујорк, САД – 1999, Тангер, Мароко), амерички писац, преводилац и композитор. У деветој години компонује прву оперу. Објављује прве песме (1928) у часопису *Transition* у Паризу. Исте године почиње да студира уметност на Универзитету Вирџиније. Наредне године, без знања родитеља, одлази у Европу и студира музику, упознаје се са Силвијом Плат, Далијем, Езром Паундом. На наговор Гертруде Стејн путује у Мароко којим остаје фасциниран до краја живота. Ту настаје и његов први камерни комад, *Соната за обоу и кларинет*. Током тридесетих и четрдесетих година компонује неколико опера, балета, па чак и музику за драме Тенесија Вилијамса и филмове Орсона Велса. Упознаје и Џејн Ауер, прозну и драмску списатељицу, са којом је био у браку све до њене смрти (иако је Џејн била лезбијка, а Пол бисексуалац). Објављује неколико романа, *The Sheltering Sky* (1949) по коме је снимљен и истоимени филм (1990) у режији Бернарда Бертолучија, *Let It Come Down* (1952), *Up Above the World* (1966). Крајем педесетих година сарађује са битницима, Вилијамом Бароузом, Аленом Гинзбергом и Џеком Керуаком. Умире у Тангеру од последица срчаног удара.

Мића Вујичић (1979, Мокрин), дипломирао је општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Аутор је романа *Оштар старт* (2010), *Унутрашњост* (2018) и збирке прича *Рођење на дах* (2014). Новинске

чланке писао је за *Мокринске новине*, *Кикиндске новине*, *Дневник*, *Данас*, *Блиц*, *Политику*, *Плејбој*, *Feral Tribune*, *Политикин забавник*. Ради у редакцији за културу недељника *НИН*. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ и Награде „Душан Васиљев“. *Оштар старт* објављен је у Словенији, Египту и у Америци, а неке од његових кратких прича преведене су на мађарски и немачки језик. Живи у Мокрину и Београду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Отворите Јеленине прозоре* (1978), *Намасте, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој гори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Преписка Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искуства прозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене прозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У потрази за главним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круг кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиографија радова о Милици Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живот и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Стара прича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А где је Чехов? – разговори о прози* (2015), *Вијетнам и девет змајева* (2016) и *Критика памћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Ђорђе Despић (1968, Ужице), докторирао је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где и ради као ванредни професор на предмету Теорија књижевности. Пише студије, огледе и књижевну критику. Објављене есејистичке књиге: *Аксиолошки изазови* (2000), *Спирални трагови – критике и есеји о српском песништву* (2005), *Порекло песме – потенцијал интертекстуалности у поезији Миодрага Павловића* (2008) и *Преживети у тексту* (2011), као и збирка поезије *Песме и други ожиљци* (2018). Уредник је *Летописа Матице српске*. Живи у Новом Саду.

Никола Ђоковић (1978), докторирао на теми *Нација:субјект:текст – књижевност егзила и постјугословенски културни простор* на Одсеку за српски језик и књижевност Филолошког факултета у Крагујевцу. Учествовао на пројекту *Criticize this!* који је окупљао младе критичаре из региона (2011). Објавио је две књиге поезије: *Зид гнева* (2014) и *Конфисковане песме* (2016). Сарадник је портала Радничка комуна ЛИНКС, као и феминистичког портала *VoxFeminae*. Бави се превођењем са енглеског.

Дубравка Ђурић (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрирала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметности, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дијего, у Љубљани и Копру. Приредила и превела низ теоријских тема у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа *ProFemina*. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажинову школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, природа жене* (1989), *Књига бројева* (1994), *Клопке* (1995), *All-Over: изабране и нове песме са есејима који одређују фазу моје поезије од 1996–2004* (2004), *Ка политици даде (након рата)* (2015). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, поезија, постмодернизам* (2001), *Говор друге* (2006), Поезија теорија род: модерне и постмодерне америчке песникиње (2009), Политика поезије: транзиција и песнички експеримент (2010), *Дискурси популарне културе* (2011). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мостови који расту* (1984), *Гледајући књиге независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Минотаур и лавиринт* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Уметност хватања*

бумеранга: изабране и нове песме (2013). Књиге прозе: *Византијске приче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као што већ рекох* (2002), *Орфејев повратак* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно што се памти* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и његов читалац: (рецепција Црњанскога дела у свету)* (2012). Поезија и проза превођена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тежину и благородност* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Дејан Илић (1961, Травник), дипломирао је италијански језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Објавио следеће књиге поезије: *Фигуре* (1995), *У боји без тона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански пут* (2003), *Кварт* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије бега* [изабране песме 1995 – 2008] (2011), *Катастар* (2013) и *Долина Плистос* (2017). Бави се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио је награде „Ђура Јакшић", „Бранко Миљковић", „Меша Селимовић" и „Милош Н. Ђурић". Живи у Београду.

Јежи Јарњевич (*Jerzy Jarniewicz*; 1958, Лович, Пољска), пољски песник, преводилац и књижевни критичар. Англистику и филозофију студирао је у Лођу, а потом на Оксфордском универзитету, доктор наука с хабилитацијом, предаје енглеску књижевност на Варшавском универзитету и на Универзитету у Лођу. Гостујући професор на многим универзитетима (Оксфорд, Кембриџ, Даблин, Стокхолм, Праг, Харвард, Лондон, Белфаст). Преводилац Симона Армитиџа, Филипа Рота, Крејга Рејна и Џемса Џојса, почасни члан пољског Удружења књижевних преводилаца, бивши члан Комитета за науку о књижевности Пољске академије наука. Уредник у часопису *Literatura na świecie* и *Tygl kultury*, сарадник у британским часописима *Areté* и *Poetry Review*, стипендиста владе САД. Прву песничку књигу *Ходници* објавио је 1984. године. Добитник је одликовања за заслуге у култури „Gloria artis". Аутор 15 збирки песама, 15 књижевнокритичких и есејистичких дела, преко 30 преведених књига. Покретачку снагу његове поезије најчешће представља проблем језичке комуникације, питање увучености реалног у речи (Ана Калужа). За највећу награду Нике номинован је неколико пута, добитник је вроцлавске песничке награде *Silesius* за збирку *Празне ноћи* (2018), а 2019. номинован је за награду *Nike* за књигу посвећену књижевном преводилаштву *Преводилац између осталога*.

Виктор Јерофејев (*Ви́ктор Влади́мирович Ерофе́ев*; 1947, Москва), руски писац. Завршио је Филолошки факултет московског државног универзитета Ломоносов, а затим и магистратуру на Институту светске књижевности. Магистар је филолошких наука. Одбранио је докторску дисертацију Достојевски и француски егзистенцијализам. Оснивач је књижевног алманаха *Метропол*. Године 1979. био је избачен из Савеза писаца СССР због учествовања у самиздатском алманаху *Метропол* и све до 1988. године његова проза није објављивана. Године 1990, најпре у Паризу, а затим и у Русији, објављен је роман *Руска лепотица*, од тада преведен на више од двадесет језика, те постаје међународни бестселер. Аутор је телевизијске емисије *Апокриф* (1998–2011) на каналу Култура, као и радио-емисије *Енциклопедија руске душе* (2004–2007) на радио Слободи. Добитник је Награде В. В. Набоков (1992), Награде Н. В. Гогољ (2018) и Међународне књижевне награде „Милован Видаковић" (PROSEFEST, Нови Сад, 2019) за роман Ружичаста мишица. Носилац је француског Ордена уметности и књижевности (2006) и Ордена витеза легије части (2013), а такође и највећег пољског одликовања Крст Командора „За заслуге" (2014). У Србији су му објављене књиге: *Анино тело и крај руске авангарде* (Књижевна реч, Београд, 1998); *Руски цветови зла* (Zepter Book World, Београд, 1999); *Енциклопедија руске душе* (Геопоетика, Београд, 2001); *Мушкарци* (Плато, Београд, 2002); *Руска лепотица* (Плато, Београд, 2003); *Пет река живота књига волшебних путовања* (Геопоетика, Београд, 2003); *Добри Стаљин* (Геопоетика, Београд, 2004); *De Profundis* (Геопоетика, Београд, 2007); *Тело* (Геопоетика, Београд, 2016); *Ружичаста мишица* (Геопоетика, Београд, 2018).

Александар Костадиновић (1973, Ниш), историчар књижевности, пише студије, есеје и књижевну критику. Објављене књиге: *Митско у поезији Васка Попе: Усправна земља, Вучја со* (1999) и *Израз и огледало* (2010).

Тања Краљевић (1946, Сента), дипломирала је и магистрирала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом

књижевности. Објавила је преко двадесет књига поезије и девет књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Јелена Мандић (1986, Сребреница, БиХ), дипломирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Завршила је мастер студије енглеског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је на трећој години докторских студија језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и кратку прозу, преводи са енглеског и персијског језика. Живи и ради у Новом Саду.

Милица Маркић (1966, Београд), дипломирала је на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радила је у издавачким кућама „Нолит" и „Клио". Члан је Удружења књижевних преводилаца од 2004, а у статусу слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи: *У пустињи и прашуми* Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одговорност* Карола Војтиле, *Бегуни* Олге Токарчук, *Гулаш од турул птице* Кшиштофа Варге, *На путу за Бабадаг* Анџеја Стасјука, *Трансатлантик* Витолда Гомбровича и др. Живи у Београду.

Милица Миленковић (1989, Сврљиг), дипломирани је филолог-србиста. Објавила је роман *Hotuncuili* (2010), збирке песама *Мање од глана* (2012), *Via Militaris, Via Dolorosa* (2013) и *Испоснице* (2019), као и књигу изабраних критика *Критичка тумачења* (2016). Приредила *Сабрана дела* Гордане Тодоровић. Живи у Сврљигу.

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа мастер студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Чеслав Милош (*Czesław Miłosz*; 1911, Шетејње, Литванија – 2004, Краков, Пољска), пољски песник, прозаиста, есејиста и преводилац. Као студент (студирао права у Вилну) припадао авангардној песничкој групи „Жагари". Прве песме објављује 1930, а прву књигу *Поема о укоченом* 1933. године. До почетка Другог светског рата боравио у Француској и Пољској, а рат провео у окупираној Варшави. Након рата био у дипломатској служби Пољске у Вашингтону, Њујорку и Паризу, а од 1951. године живи у емиграцији. Након тридесет година (1981), први пут посећује Пољску, а почетком деведесетих година се преселио у Краков, где проводи последње године живота. У својим делима је најпре обрађивао друштвену проблематику, касније све више егзистенцијалну и филозофску, а бавио се и улогом Словена и Европљана у америчкој култури и цивилизацији. Гл. дела: књиге песама: *Три зиме*, *Спасење*, *Дневна светлост*, *Краљ Потјел и друге песме*, *Зачарани Гућо*, *Где сунце излази и где залази*, *Химна о перли*, *Поезија*, *Хронике*, *На обали реке*, *То*, *Други простор*; поеме: *Песнички трактат*, *Морални трактат*, *Орфеј и Еуридика*; романи: *Освајање власти*, *Долина Исе*; аутобиографска проза: *Земља Улро*, *Друга Европа*; есеји: *Сновиђења над заливом Сан Франциско*, *Заробљени ум*, *Човек међу шкорпионима*, *Континенти*, *У потрази за отаџбином*, *Сведочанство поезије* и др. Године 1980. добија Нобелову награду за књижевност.

Светлана Младенов, историчарка је уметности, ликовна критичарка и кустоскиња. Ауторка је многих ликовних манифестација, изложби, фестивала, акција, догађаја, сусрета, радионица. Од 1997–2004. била је директорка Галерије савремене уметности и Центра за културу у Панчеву, а од 2007–2015. кустоскиња Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду. Чланица је AICA, УЛУПУДС-а, Друштва историчара уметности Србије и оснивачица Асоцијације за визуелну уметност и културу ВИСАРТ. Њени многобројни текстови о савременој уметности објављени су у каталозима, монографијама, књигама, часописима, дневној штампи.

Балаж Мохачи (*Balázs Mohácsi*; 1990), мађарски песник, уредник часописа *Jelenkor* и *Versum*, књижевни критичар. Тренутно похађа докторске студије из књижевности на Универзитету у Печују. Објавио је збирку поезије *Hungária út, hazafelé* (2018). Живи у Печују.

Живорад Недељковић (1959, Краљево), песник и уредник. Од 2002. године ради као уредник у издавачкој делатности Народне библиотеке „Стефан Првовенчани“ у Краљеву. Књиге песама: *Погрешна прогноза* (1991), *Мајка* (1994), *Тутин и још педесет песама* (1998), *Језик увелико* (2000), *Тачни стихови* (2001), *Сушти послови* (изабране и нове песме, 2002), *Негде близу* (2003), *Други неко* (2005), *Овај свет* (2009), *Талас* (2012), *Улазак* (2014), *Успон* (2017) и *Бити* (2019). Добитник је више награда, између осталих, Змајеве награде, „Бранко Миљковић“, „Ђура Јакшић“, „Меша Селимовић“, „Васко Попа“, „Јефимијин вез“ и др. За укупно песничко дело добио је Дисову награду и Жичку хрисовуљу. Живи у Чачку.

Милутин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Ватра зрелог багрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над глином житo* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изгубљеног човека* (2014); есејистика – *Есеј о глумцу* (2000); романи – *Суви жиг књиге другова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Распут* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галоп господина Ареса* (2003), *Небо је велико дуге* (2006), *Добошарски понедељак* (2009), *Костим на сцени дивљих ружа* (2011); публицистика – *Северни ревир белог рудара* (1975); књиге приповедака – *Разазнајем торњеве* (1971, 1989), *Кловнови долазе у подне* (1982), *Духови картонског кофера* (2005), *Цигеле враног коња* (2007), *Жути фијакер* (2008), *Добошарије* (2008) и *Теретни воз* (2017); дечја поезија – *Све птице из дединог шешира* (1998) и *Мајстори плавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Мелина Панаотовић (1974, Нови Сад), дипломирала је, магистрирала и докторирала на Одсеку за славистику Филозофског факултета у Новом Саду, на ком је и запослена као асистент на предметима Руска књижевност 19. и 20. века. Бави се књижевном рецепцијом, превођењем, руском авангардом. Преводи савремену руску прозу (Алексеј Иванов, Игор Јаркевич, Евгеније Гришковац, Михаил Шишкин, Татјана Толстој, Павел Крусанов, Александар Генис...). Живи у Новом Саду.

Владимир Б. Перић (1976, Шабац), постдипломске студије књижевности завршио је у Новом Саду. Објављивао је поезију, прозу и научне текстове у периодици, као и у зборницима са научних скупова. Уређивао је *Стање ствари*, часопис за различите видове уметничког изражавања (1997–2001). Докторирао је 2013. године на ФИЛУМ-у са темом „Аутобиографска, социјална и поетичка маргина дадаизма Драгана Алексића“. Објавио је збирку песама *Елипсе* (2015) књигу књижевних критика *Егзегезе 1* (2018). До сада је учествовао на преко двадесет иностраних и домаћих научних скупова. Уређује „Кораке“, часопис за књижевност, уметност и културу.

Виктор Радоњић (1973, Београд), објавио је збирке песама: *Надир* (2002), *Тмина и сребро* (2004), *Екологија фразе* (2005), *Жвакање амалгама* (2011), драме – *Шав, Чопор, Ретерирање круга, Амбис 01* (2014) и роман *Дете истог беса* (2016). Живи у Београду.

Драгиња Рамадански (1953, Сента), пише студије, есеје, чланке и приказе, преводи с руског, мађарског и енглеског. Магистрирала и докторирала на наративним стратегијама В. Розанова, односно Ф. Достојевског. Од 1980. прати одређене стваралоце из руске књижевности, преводећи и коментаришући њихова дела (М. Башкирцева, Ф. Сологуб, В. Шкловски, М. Цветајева, есејистика М. Епштејна и А. Гениса, представници руског концептуализма, поезија Ј. Бродског, теоријска продукција Ј. Тињанова итд.). Објављена студија: *Снешко у тропима – превођење с лица на наличје* (2011) и књига прозе *Или не* (2017). Предаје на Катедри за русистику у Новом Саду.

Кори Робин (*Corey Robin*; 1967, Њујорк, САД), америчка политичка теоретичарка, новинарка и професор политичких наука на Бруклин колеџу и Њујоршком универзитету. Дипломирала је на Принстону, а докторирала на Јејлу. Објављене књиге: *Fear: The History of a Political Idea* (2004), *The Reactionary Mind: Conservatism from Edmund Burke to Sarah Palin* (2011), *The Reactionary Mind: Conservatism from Edmund Burke to Donald Trump* (2018), *The Enigma of Clarence Thomas* (2019).

Љубица Росић (Обреновац), студирала је полонистику и завршила постдипломске студије на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском универзитету у Новом Саду (*Рецепција есејистике Чеслава Милоша у Југославији*). Радила је као лекторка српскохрватског језика на Јагјелонском универзитету у Кракову, а у периоду од 1991–1995. као виши предавач на новооснованој Катедри за српски језик на УАМ (Универзитет „Адам Мицкјевич") у Познању. Више година држала је предавања из пољске књижевности на Универзитету у Приштини. Од 2003. предавала је пољску књижевност (Историју пољске књижевности и Књижевност XX века) на Катедри за полонистику на Филолошком факултету у Београду. У својим радовима бави се највише компаративним проучавањима пољске књижевности XIX и XX века. Српском читаоцу представљала је пољску књижевност у есејима, чланцима, рефератима и јавним предавањима, разговорима са писцима. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије од 1980. У периоду од 1992–2003. била је члан редакције преводилачког часописа *Мостови*. Добитница је Награде „Милош Н. Ђурић", као и пољске награде „ZaiKS" (Савеза аутора и сценских композитора). Објавила је прву историју пољске књижевности у Србији (*Историја пољске књижевности до 1914. године*). Учествовала је на бројним међународним научним конференцијама, посвећеним пољској књижевности. Преводила је, између осталих, дела Р. Ингардена, К. Брандиса, А. Фјута, Ј. Корнхаузера, Р. Капушћинског, Ч. Милоша... Живи у Београду.

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних тема о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Агон*. Аутор књига поезије: *Стварање истине* (2003), *Тропуће* (2010), *Стереорама* (2013), *Јеретички датив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алеаторијa* (2013), *Подли подли псалми* (2016), *Пункт* (2017) и *Нема оазе : луфтроман* (2018). Живи у Београду.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонатана Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев" у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић" из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорт*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига". Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсу зрењанинског часописа „Улазница" (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић", те награда „Биљана Јовановић" и „Едо Будиша". Објавио је романе *Мртво поље* (2010), *Сатори* (2013) и *Сребрна маска пада* (2017), збирке прича *Есперандо* (2011) и *Саговевања* (2014), као и књигу есеја *Записи из читања* (2014).

Анастасиа Стоиљковић (1993, Фрибург, Швајцарска), завршила је Правни факултет Универзитета у Нишу. Похађала је Школу креативног писања *Think Tank Town* у Лесковцу. Лауреат је 33. Фестивала младих песника „Дани поезије" у Зајечару, те је у оквиру награде објавила збирку *Свакодневна антика* (2019). Живи у Лесковцу.

Ивана З. Танасијевић (1987, Крагујевац), на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу завршила је основне и мастер студије на Катедри за српски језик и књижевност. Пише и објављује књижевну критику, есеје, студије, рецензије. Поља интересовања: српска књижевност модернизма и постмодернизма, савремене књижевне теорије, књижевна критика.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комуникологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/ Поховани мозак* (драма, 1996), *Свето Тројство Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов*

за пантомиму (приче, 1997), *Антологија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и други наслови* (роман, 2003), *Кроз пустињу и прашину* (роман, 2005), *Куварове клетве и друге гадости* (роман, 2006), *Алтернативни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Испод црте* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори гори гори* (роман, 2017) и *Моје* (роман, 2019). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић" и Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Ерик Хобсбаум (*Eric John Ernest Hobsbawm*; 1917, Александрија, Египат – 2012, Лондон, Велика Британија), један од највећих светских историчара друге половине XX века. Образовао се у Аустрији, Немачкој и Енглеској. Био је члан Британске академије и Америчке академије уметности и науке, страни члан Јапанске академије, као и носилац почасних доктората на универзитетима неколико земаља. До пензионисања је предавао на Колеџу Биркбек Лондонског универзитета, а потом на Новој школи за научна истраживања у Њујорку. Најважније књиге: *Примитивни побуњеници: истраживања старих облика социјалних покрета у XIX и XX веку* (1959), *Доба револуције: Европа од 1789. до 1848*. (1962), *Радник: студије из историје рада* (1964), *Бандити* (1969), *Револуционари* (1973), *Доба капитала: 1848–1875*. (1975), *Радници: свет рада* (1985), *Доба империје: 1875–1914*. (1987), *Нације и национализам после 1780: програм, мит, реалност* (1990), *Одјек Марсељезе: осврт на Француску револуцију после два века* (1990), *Доба екстрема: Историја кратког двадесетог века* (1994), *О историји* (1997), *Необични људи: отпор, побуна и џез* (1998), *Занимљива времена: један живот у двадесетом веку* (аутобиографија, 2002), *Глобализација, демократија и тероризам* (2007), *Крај културе* (2014). Дела су му преведена су на све веће светске језике и остварила су огроман утицај на генерације историчара у последњих пола века.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Живи у Новом Саду.

Угљеша Шајтинац (1971, Зрењанин), драмски писац, приповедач, романсијер. Дипломирао је на Факултету драмских уметности у Београду, одсек Драматургија. Од 2005. предаје драматургију на Академији уметности у Новом Саду. Добитник је књижевних награда „Биљана Јовановић", Виталове награде, Европске награде за књижевност и три награде за сценарио (Нови Сад, Врњачка Бања и Варшава). За драму *Хадерсфилд* добио је Награду „Јован Стерија Поповић" за најбољи савремени драмски текст на Стеријином позорју (2005). Објавио је романе *Чуда природе* (1993), *Нада станује на крају града* (2002), *Вок он!* (2007) и *Сасвим скромни дарови* (2011); књиге за децу *Ветрушкина ледина* (2006), *Чарна и Несвет* (2013) и *Б. Н. Љ. (Банда нежељених љубимаца)* (2017); књиге прича *Чемер* (1997), *Банаторијум и ина проза* (2013) и *Жена из Хуареза* (2017), као и драме *Реквизитер* (1999), *Право на Руса* (2001), *Говорите ли аустралијски?* (2002), *Хадерсфилд* (2005), *Банат* (2007), *Ветрушкина ледина* (2008) и *Лепет мојих плућних крила* (2009). Живи у Зрењанину.